

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

(ADHERIT A LA "UNIO CATALANISTA")

BARCELONA

21 Novembre 1919

A TORT I A DRET

La cançó nostra.—La moral que ve.—Una carta estantissa.—I quin bullit! No val a badar.

A l'Espanya rica—i a l'Espanya gran si n'hi ha un dallonces—que l'estimen tant de tant que l'estimen—volen escorra'l pero aquell dallonces—en que sembli estrany dinen que s'exclama—que ja ha estat prou pan pero avui s'avispa—perxó fa treballs perque no l'estimin—a un preu tan alt ni l'Espanya rica—ni l'Espanya gran.

Un hom ha d'anar a Coll Blanc.

De les Dreçanes a Coll Blanc hi ha una tirada.

Perxó com hom, gracies a Déu (de tot s'han de donar gracies a Déu) no t'è un miserable aeroplà, ni cotxe, ni auto ni un carretó vol muntar al tramvia.

Arrapenjat a una antena on hi ha pintada una bandera de l'estanc, amb una rajoleta que du l'inscripció «Parada obligatoria» espero l'elèctric. Aixeco la mà en laire (com fan les criatures a estudi, en demanar al senyor Mestre per una necessitat) i el nostre elèctric en fa la mar de cabal. Passa de llarg igual que si portés adintre el mateix Foronda en persona.

Paciència. Me'n vaig a una altra estacioneta que diu «Parada facultativa». Aquest rètol ja és més formal. No m'accontento amb alçar la mà. Em trec un mocador de la butxaca i el faig voleiar. El tramvia amb aires de regidor fa la seva via triomfal i ni tant sols s'atura.

Conductor, conductor!!

I el bon conductor es posa «vagi a peu». ¿Que s'ha cregut aquell pessa que jo estic disposat a parar la màquina per cada ù que li passi pel cap d'ensenyar-me un mocador? Que es pensa que som a la Setmana tràgica? Potser si que s'imagina que el pendrà per soldat de la Creu Roja? I després pel que paguen. Déu cèntims, ¡no t'en desfacis!

I per por que un altre conductor de més mal genit no em faci passar el tramvia per sobre, me'n vaig a Coll Blanc, xano, xapo, en el carruatge de les cames.

I ara senyor dependent, si abans d'una lliura de xocolata no me'n feia sino uns sis rals escassos?—Si no la vol déixi-la.

No el vull aquest pa, es massa sec.—Préngui'l tou o sec i manetes a la padrina, dones no n'hi haurà per tot-hom que en voldrà.—I quant val?—Una pesseta—Reíral!

—Mira, noi, ets massa jove per a sortir de nits.

—Vosté no n'ha de fer res.

—Soc el ten pare.

—Vosté m'ha portat al mon. Ara ja hi soc, i faig el que vull.

—No t'en recordes que hi ha un manament de la Llei de Déu que diu «el quart honoraràs pare i mare?»

—Veurà, vosté és vell i els Manaments de la Llei de Déu encara en són més. Ja fa un grapat de mils d'anys que Moisés, a tall d'un manifest d'En Maura, els va endregar al poble israelita, que encara que badava un bon xic, hom veu (pel que diuen les histories) que quan els convenia els prenien per papers mullats; ni més ni menys que el que fem nosaltres amb certes disposicions de l'alcaldia, per exemple, l'impost sobre el Hoguer dels pisos.

Déixi-la estar aquella senyora, car és la meva dona.—Ara si que em fa riure vosté. Avui tot és del comú. S'han acabat els propietaris. Ja no hi ha teu ni meu. Veu? aquella, en llenguatge antic, en diria la meva dona també. Pero si li agrada, ja se la pot quedar. Confiti-la.

Al món hi han homes i dones. També hi han besties. Entre les besties hi han femelles i mascles, i estariem ben guarnits que cada auell, posem per cas, s'hagués de capficar de quin auell era el seu pare i quina auella era la seva mare.

Els fills, les dones i els homes no son mes que de la Societat. Tots som iguals. Ara que hem de manar els homes, no faltava més, encara que no regoneguem cap principi d'autoritat. I criatures i dones i homes donetes, mnts i a la gabia.

—I vosté és catalanista? Pósi's tranquil. No trigarem quinze dies que an el món no hi hauràn més que números. I el que no, en sàpiga d'Aritmética que no s'hi fiqui en aixó que anys endarrera en deien nacions.

Nosaltres que no som tant avençats admetem, per ara, que l'home és el compliment del seu deure i de la seva paraula. El nom de mare ressonarà en nostra consciencia aixicom reïet encisador que fa espurnar els ulls, tren les arrugues del front pels desenganys obertes i aboca a tot hora al nostre cor rolls d'inestroncables dolceses. Trobem en el racer de l'estimada suau coixí on reposar una estona de les feréstegues lluites per la vida. Si l'home és el roure que sosté la brotada de la familia, la mestressa i la fillada són les branques jolines on hi remoregen esparces de joia, fullam, feble que feble com és priva que els llamps mitx parteixin la soca que tot ho aguanta i vivifica. Creiem, per ara, que entre els membres d'una llar cal el seny, ordenador del pare, que és molt diferent del regim antinatural i selvatge que donava al cap de familia el dret de vida i mort sobre els seus sotmesos.

Aiximateix creiem que tots els homes de la terra som germans; mes, acceptem com imperiosa llei biològica les patries naturals i estimem com propi de nostra naturalesa el terror que reculli nostre primer somris com probablement copsarà nostra derrera llàgrima. I perxó que catalans, catalanistes, si us plau, hem nascut; catalans i catalanistes, aimadors idòlatres de Catalunya serem mentres halenem sobre la terra.

Com que també a nosaltres ens agafen de ple a ple les déu plagues d'Egipte o sigui la suspensió de garanties, l'altre dia que vaig poder sortir de casa, la primera visita cap a la Redacció. I quin gabadal de correspondencia atrassada. Talment començava de fer olor de reumàtic.

Regirant, regirant ensingo nna carteta que em va trencar el cor.

Inoblidable Fresseta: Firmada ja la pau dels paus segueixo a les files poloneses, i amb tot i ésser acabada la guerra continuem fent de les nostres. L'estar aliats

“L'INTRANSIGENT” honorant als morts

(Aquest gravat debía de apareixer per la Diada dels Morts. Degut a les passades circumstancies no fou publicat)